

δὲ θὰ στεριώσει ἃ δὲ θαυτοῦνε κορμὰ στὰ θέμελά του. Ὁ δράκος θὰ φάει ἀκόμα πολλοὺς ζωντανούς, γιὰ νὰ χορτάσει. Μὰ τὴ στιγμή πού θὰ κοιμάται, καὶ οἱ χοντρές μπουκιές πού τὴς κατέβασε ἀμάσσητες θά-νεθαίνουνε ἀπάνω καὶ τὸ κρασί θὰ βράξη στὸ λαρύγγι του, θὰ ζυγώσουμε καὶ θὰ τοῦ μπήξουμε τὸ πυρωμένο ξύλο στὸ μάτι του, σβήνοντας τὴ φωτιά τοῦ μίσους μας μέσα στὸ αἷμα του. Δὲ σὲ κλαίμε· ἀν εἶναι νὰ κλάψουμε, καλύτερα νὰ κλάψουμε τὸν ἑαυτό μας. Γιατὶ τώρα νιώθουμε πόσο ὀλοὶ ἐμεῖς στεκόμαστε μικροὶ μπροστά σὲ σένα. Γιατὶ ἐσὺ, ἀφήνοντας τὰ λόγια τὰ στεῖρα, τὴ σοφία τὴν πονηρή, πού σκοπὸ ἔχουνε μόνο νὰ κρύψουνε τὴ γύμνια τῆς ψυχῆς, τὴ δειλία, τὴν ἔγνοια γιὰ τὸ περὶ, βιάσεις ἴσια, τίμια, παλληκαρίσια τὸ δρόμο πού βαδίζουνε οἱ ἄντρες, οἱ τίμιοι καὶ οἱ ἀγνοῖ, τὸ δρόμο τῶν ἔργων, τὸ στενὸ τὸ μονοπάτι τῆς θυσίας. Ὡ, πόσο ἀλλιώτικη θὰ εἶτανε ἡ ζωὴ, ἀν ὀλοὶ ἐμεῖς, ἀφήνοντας κατὰ μέρος τὴς σοφίης τῆς πονηρῆς, ἀποφασίζαμε νὰ βαδίσουμε τὸ δρόμο πού μᾶς χάραξε ἐσὺ μὲ τὸ αἷμα σου. Ἡ ἀναντρεία θεωρεῖται τὴν ἀδικία. Τὴ στιγμή πού τὸ αἷμα τῶν ἀγνῶν, τῶν παρθενικῶν, θὰ κατεβεῖ ποτάμι ὀρμητικὸ, θὰ σαρώσει ὅλα, ὅσα ὑψώσε μπροστά του ἡ σοφία τῆς Κασίας καὶ ἡ λύσσα τῆς Ψευτιάς.

Μὲ τὰ δόντια σφιγμένα καταπίνουμε τὸ φαρμάκι, πού ἀνεβαίνει στὰ χεῖλια μας. Τώρα τὸ καρὰβι, πού τῶραφες μὲ τὸ αἷμα σου, γίνεται γιὰ μᾶς σύμβολο, ὑψώνεται μπροστά μας μυστηριώδικο πάνω στὸ μαῦρο

πέλαγος τῆς ζωῆς μας. Μὲ τὰ πανιά φουσκωμένα, κόκκινα, θαλασσοδέρνεται πάνω στὰ γαῖα κύματα, καὶ ἀπάνω στὴν κορφή τοῦ ἀψηλοῦ καταρτιοῦ ἢ λευκῆ σου ψυχῆ λάμπει σὰν ἄστρο, σκορπίζοντας τὸ γλυκὸ, παρήγορο φῶς του πάνω στὰ σκοτεινὰ κύματα. Στὴν κορφή τοῦ βράχου, πού σπάζουνε ἀπάνω του λυσομανώνοντας τὰ κύματα τοῦ Κακοῦ, καρτεροῦμε, διγλάτορες, πότε νὰ ἰδοῦμε νὰ προβάλλει ἀπὸ μακριὰ τὸ στοιχειωμένο καρὰβι μὲ τὰ κόκκινα φουσκωμένα πανιά, πού τὰ φουσκώνει ἡ πνοὴ τῆς ὀργῆς, νάντικρύ-σσουμε τὸ γλυκὸφῶς τῆς λευκῆς σου ψυχῆς, πού λάμπει σὰν ἄστρο στὴν κορφή τοῦ ἀψηλοῦ καταρτιοῦ. Δαρμένο ἀπὸ τὰ κύματα, κυνηγημένο ἀπὸ τοὺς ἀγριοὺς ἀνέμους πού ἀφήνει πάνω στὸ πέλαγος ὁ δαίμονας τοῦ Κακοῦ, μὲ τὰ πανιά σου τὰ κόκκινα ξεσκισμένα, κουρελιασμένα ἀπὸ τὴν ἀγρία πάλη πρὸς τὰ μανιασμένα στοιχεῖα τῆς Ζωῆς, μὲ τὰ σκοινιά κομμένα, μὲ τὸ γλυκὸ σου τὸ φῶς πού πάντα ἔξακολουθεῖ νὰ λάμπει στὴν κορφή τοῦ ἀψηλοῦ καταρτιοῦ σου σὰν καντήλα, ἔλα, ὦ πολυθάλασσο καρὰβι, νὰράξεις τὸ λιμάνι τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἐλπίδος, πού σου ἀνοίγει τὴ θερμὴ ἀγκαλιά του. Τὰ μάτια μας κουρασθήκανε, τὰ γόνατά μας πληγιάσανε στὸ ἀνέβασμα τοῦ σκληροῦ βράχου. Ἐλα, νὰστράφει μέσα στὴ σκοτεινὴ καρδιά μας τὸ φῶς σου. Πονεμένη, ξεσκισμένη ἢ ψυχῆ, σένα καρτεροῦμε σὲς ἀγριεὶς νύχτες τῆς ἀγρύπνιας τῆς, σένα ὀραματίζεται σὲς ἀτέλειωτες στιγμῆς τοῦ σκληροῦ μαρτυρίου τῆς...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

L. FRANK

“Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟΣ,”

—Der mensch ist gut—

B’.

Δέκα ἑκατομμύρια πτώματα! Δέκα ἑκατομμύρια ἄνθρωποι χεῖρῆκαν! Τὸ ρευστὸ αἷμα αὐτῶν τῶν δέκα ἑκατομμυρίων σκοτωμένων — σαράντα ἑκατομμύρια λίτρες ζεστὸ ἀνθρώπινο αἷμα, — θὰ μπορούσε μιὰν ὀλάκερη μέρα νὰ ἀναπληρώσει τὰ νερὰ τοῦ μεγάλου καταρράχτη τοῦ Νιαγάρα, καὶ μὲ τὴ δύναμή του νὰ δώσει τὸ ἡλεκτρικὸ ρεῖμα γιὰ μιὰ ὀλάκερη μεγαλόπολη... Ὀλόκληρο τὸ τροχαῖο ὕλικὸ τῶν σιδηροδρόμων ὅλης τῆς Πρωσίας δὲ θάρτανε μονάχα τὰ κεφάλια τούτων τῶν δέκα ἑκατομμυρίων σκοτωμένων νὰ τὰ μεταφέρει μεμιάς. Πολιτισμός!... Φανταστεῖτε μιὰ στιγμή ἓνα πελώριο τραῖνο· τὸ πρῶτο βαγόνι βρίσκεται στὸ Μόναχο, τὸ τελευταῖο στὸν κεντρικὸ σταθμὸ τοῦ Βερολίνου, καὶ ὅλα εἶναι γεμάτα μὲ ματωμένα ἀνθρώπινα κεφάλια! Πολιτισμός!... Νὰ βάλει κανεὶς τὰ δέκα ἑκατομμύρια τῶν δυστυχισμένων τούτων σκοτωμένων φονιάδων κάτω σὲ μιὰ σειρά, κεφάλι κοντὰ σὲ κεφάλι, πόδι κοντὰ σὲ πόδι! Τότε ἔχουμε μιὰ γραμμὴ ἀπὸ δεκάξη χιλιάδες χιλιάδες — ὄχι μέτρα — πτώματα, ἓνα· δεκάξη χιλιάδες χιλιάδες μετρά μεγάλον τάφο, πού κλείνει μέσα του ὅλη τὴ Γερμανία! Πολιτισμός!...

Σὰς λέω: ἀπ’ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀφελείας, τῆς τάξης, τῆς ὀργάνωσης καὶ τῆς λογικῆς, ἀπ’ αὐτὴ τὴν

ἐποχὴ τοῦ ἐγωισμοῦ, τοῦ παρᾶ, τῆς δύναμης, τῆς βίας, τῆς ψευτιάς καὶ τῆς ἐξουσίας, δὲ θὰ μένει τίποτα. Μονάχα ὁ φόβος ἀπὸ μιὰ τέτοια ἐποχὴ θὰ μένει καὶ γιὰ τὴς μελλούμενες γενεὲς ἡ χαρὰ, γιατί τὴ γλυτάσανε τὴ γελοία τούτη ἐποχὴ...

Ἄς ἔρθουμε ἐπιτέλους στὰ λογικά μας. Ἄς σκεφτοῦμε. Ἄς θυμηθοῦμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι καλὸς καὶ ἀδερφός μας. Ἄς ξεριζώσουμε ἀπὸ τὴν καρδιά μας τὴ συνήθεια, τὴν ψευτιά, τὴν αἰσχροκέρδεια, τὸ θάυμασμά τῆς βίας, τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς δύναμης, γιὰ νὰ μὴν ἔχουν καὶ οἱ μελλούμενες γενεὲς μέσα τους τὸ σπόρο γιὰ καινούργιο φόνο.

Κάθε μέρα σκοτώνονται δέκα χιλιάδες ἄνθρωποι, πού λαχτάρησαν νὰ ζοῦν ἀκόμα. Μολάταῦτα ὁ παπουτῆς κάθεται σὰν πάντα στὸ ἐργαστήρι του, μπαλῶνει παπούτσια, ὁ μαραγκὸς φτεῖναι ἐπιπλα, ὁ ἐργάτης τῆς φάμπρικας στέκεται μπροστά στὴ μηχανή, ὅλη μέρα, ὁ ἔμπορος πίσω ἀπὸ τὸ γραφεῖο του ὁ ὑπάλληλος γεμίζει μὲ μελάνι χαρτιά καὶ ὁ λογιστὴς κάνει λογαριασμούς, τὸ γκαρσόνι σερβίρει... ἐνῶ, κάθε μέρα σκοτώνονται δέκα χιλιάδες ἄνθρωποι, πού οἱ ἴδιοι πρωτύτερα εἶτανε ἀναγκασμένοι νὰ σκοτώσουν ἄνθρωπους. Τί φοβερός, ἀπερίσκεπτος ἐγωισμός! Ἄν δὲ θέλωμε γὰ χάσουμε τὸ δικαίωμα τοῦ λεγόμενου ἀνθρώπου, πρέπει, χωρὶς νὰ σκεφτοῦμε τίποτα ἄλλο, νὰθάσουμε ἐπὶ μέση τὰ σφυριά, τὰ γραφεῖα καὶ